

Ja fa disset anys que sóc alcalde. Aquesta és la meva cinquena legislatura i això és massa temps. Haig de dir que jo no m'he presentat mai per iniciativa pròpia. Vaig sortir del món del bàsquet i sempre m'he preocupat de participar en les diferents plataformes del poble. A mi em van venir a buscar tres opcions polítiques, la primera vegada. Des de la segona legislatura, milito al PSC. Una persona que vulgui ser alcalde no ha de prometre ni fer volar coloms, sinó dir les necessitats reals que tenim al municipi i treballar, treballar molt. Sense descans, sense temps per cordar les vetes guanyades al cos d'una vida de feina grassa. Sense donar-li la treva al garfi amb el qual ha gratat vents del nord fugint de la cuïssor del sud, sense més oxigen que l'alè dels qui han confiat en la lluita per assolir el dret a la lluita... en Pere de José i Hermens no aturà els motors mentre li quedi una gota de benzina. **Al primer ple pensava que, al cap d'un segon, me n'aniria a casa. Entre la gent, en aquells moments, hi havia molt d'esverament (cinc Associacions de Veïns en un poble petit). Però, després, superada aquella etapa, no he tingut mai problemes.**

El rellotge vol alentir les seves tombarelles per les hores. Parlar amb l'alcalde de Montgat és fer-ho, de cara, amb una part de la història del nostre país, de les cuites, dels aldarulls entre "els bons i els dolents", de resistència, de penitència, de ferides, d'amor propi... de creus. Ara, morts els cucs, amb l'orgull d'haver conquerit la poma, ens la mengem amb guarnició de poble. **S'han fet moltes obres. La més important, sent el municipi pioner d'Europa, va ser la regeneració de les platges, absorbint la sorra del mar i creant les platges que avui gaudim i que són divines. Teníem un municipi molt contaminat (aquí hi havia les indústries d'Explosius Rio Tinto, una fàbrica de lleixiu i tot l'abocament de residus es feia directament al mar. Ara la cosa ha canviat. L'any passat, i aquest també, la Generalitat ens ha donat un diploma per l'estat de les nostres platges.**

Els gats campen pels carrers sabent-se comissaris dels dictats populars i ambaixadors d'un topònim que no els obvia. Si les rates sabessin llegir, Montgat seria per a elles terra tabú, terra de mort promesa. Són les úniques ànimes amb qui en Pere no vol conversa. **La gràcia de ser alcalde en un poble com aquest és que tens un contacte permanent amb la teva gent. Vaig a la platja i, quan surto de l'aigua, ja hi ha alguna persona que m'espera i em diu: "Ara que et veig, aprofito per comentar-te..."**

Enrere han quedat els rosegadors. Ja no porten cua. Des de l'Ajuntament se senten miols que pregunten carn o peix, barrejats amb els que demanen feina. El mar, ben a prop, no vol fer soroll. De tant en tant, fa una escopinada a les roques. Per insensibles. **L'índex d'atur és d'un 17% aproximadament. Estem dins de la mitja de Catalunya. Per pal·liar aquest problema, així com d'altres, no ens ajuda ningú. Els Ajuntaments estem molt deixats. Si no haguéssim fet servir la imaginació, no hauríem tirat endavant. Avui tenim institut. Fa uns anys ens havíem de desplaçar a Badalona o al Masnou. Serveis d'assistència a disminuïts físics, a drogoaddictes, a alcohòlics... ho hem hagut de muntar els Ajuntaments i, quasibé, cuidar-ho nosaltres mateixos. No ens sentim escoltats per l'Administració supramunicipal. Des de l'any 1992 tenim presentat un projecte**

d'un centre de salut (ja n'hem fet dos) i, a hores d'ara, encara no ens han dit res. Joestic convençut que hi ha un greuge comparatiu entre els Ajuntaments convergents i els que no ho som. La Generalitat no és una institució equànime. Jo ho puc dir amb totes les paraules perquè no visc de la política, sinó de la meva jubilació. Com a alcalde no cobro ni un duro, per tant no haig de fer concessions de cap tipus.

En Pere fa molts anys que va perdre la por a les bastonades. La llibertat amb la qual expressa situacions i sentiments se l'ha guanyada, fent front als cops de basarda i nusos, suant la voluntat de ser lliure. **Sempre he governat amb una majoria absoluta o suficient i en aquestes darreres eleccions, tot i que vam tenir 300 vots més que a l'anterior, ens van faltar 16 vots per obtenir la majoria absoluta. De tota manera, estem treballant molt bé amb el company que tenim d'Iniciativa per Catalunya (governem amb coalició), i el més important per a mi, és que es treballi i el poble estigui net. Una de les grans obres que hem fet, al marge de la regeneració de les platges, ha estat la recuperació del medi ambient, perquè abans passava la gent amb el cotxe i tossia. La nostra fesomia estava plena de xemeneies.**

No hauria de ser així, ho reconec, però mentre parla l'alcalde de fum i tos no penso en el poble. Em perdo, com un talp per sota la superfície que es veu, entre les imatges que evocuen uns ulls buits. **Sóc una persona molt oberta. Tinc el cor molt tou. A mi les llàstimes em commouen, perquè sé què és passar-ho malament. De petit vaig viure l'experiència de l'exili, patint el que és estar en un camp de concentració. Això marca molt. No accepto l'interessat, aquell que es vol aprofitar d'un càrrec públic per situar-se.**

La conversa ens gronxa d'un tema a l'altre. L'alcalde de Montgat, amb 66 anys, no es mareja. Al llarg de la seva vida ha tingut ocasió de vomitar de tot. Ara, el que li queda a la panxa no ho llença, per forta que sigui la revolta. **Montgat no ha estat mai un poble turístic. Hi havia un sector de gent que venia per la proximitat amb Barcelona, però mai ha estat un lloc que hagi aglutinat allaus de gent. Això sí, hi havia una gran varietat d'indústries. Ha estat un dels municipis més industrials. Molta gent es va afincar al nostre poble pel tema de la feina.**

El tren xiula i quatre avis, aixecant el bastó i uns mocadors de rutina grisa, li diuen que no els esperi. Són homes de petons salats, homes de gimnàs amb feina ja oblidada. **Tenim un poliesportiu que està dintre de les 32 millors obres del 92, tenim una sèrie de vials de comunicació interior, tenim escoles, institut... Ens queda, entre d'altres coses, el casal d'avis. No teníem absolutament res, érem un municipi que tothom ens compadia. Hem fet moltes places, hem asfaltat la riera fins al terme de Tiana... hem convertit l'escorxador en escola... Nosaltres tenim una barrera que és el ferrocarril, una altra que és la N-II, l'autopista A-19 de Montgat a Mataró i ara la pota nord. Vaig aconseguir que es fes tot soterrat.**

L'aire ha de ser lliure. Com la imaginació, com els desitjos que no porten ganivetes, com la paraula que no silencia la paraula... com en Pere de José i Hermens que, republicà de sempre, no vol corones. **Jo no vull cap placa recordatòria.**

Pere de José Hermens - Montgat - 7.659 hab. (el Maresme)